

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Szemere Attila

Idő

"1925"

Személy

Szerző:

Cím: Szemere Attila hazament

Forrás:

Magyarország

Bn

(Hely)

1925. 10. 9.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Szemere Attila hazament

Nem is ment, csak vitték fekete faládába tett ércpokorsóban, hogy elpihenjen az apja mellett, Miskolcon az avasi temetőben, hol Miskolc város és Borsod vármegye közönsége pénteken délután örök nyugovóra helyezi.

A Szemeréket Huba vezér ivadékaiknak ősi földjeiről nagyon szétszórta az idők vihara, különösen 1849 után s ügylátszik, hogy már vége a család történeti szereplésének, mely Szemere Bertalan 1849-iki miniszterelnökségében kulminált.

Ez a miniszterelnökség volt Szemere Bertalan tragikumja. Nagytehetségű, művelt fiatalember volt, oly időkben, amikor a birtokos nemesség minden tehetséges és művelt tagja akadémikus és politikus volt, oly kevesen voltak. Amikor pártjuk, a reform-párt egy kis időre uralomra jutott, mindnyájuknak szerepet kellett vállalni. Így lett Szemere a 48-iki kormányban belügyminiszter. Amint az ég beborult Magyarország fölött, a többi finomlelkű politikus lemondott, egyrészt elmenekült, — Szemere Bertalan azonban a helyén maradt. Kevés köze volt forradalomhoz, köztársasághoz, sbbihez, de mindenkifölött úr volt, legelső állásfoglalásának következményeit férfiasan levonta s vállalta a köztársasági miniszterelnökséget. Mi-

kor a játszma elveszett és egy évtized a kedélyeket lehiggasztotta, csak akkor kezdte a nyilvánosság előtt kritizálni a partnereit.

Ha volt valaki az emigrációban, akit bizvást haza lehetett volna engedni, úgy az Szemere Bertalan volt. Bécs azonban nem disztlingvált, s Szemere csak akkor térhetett haza; amikor a nemzet tárt karjai helyett már csak a legszomorúbb szanatórium tárt kapuja fogadta.

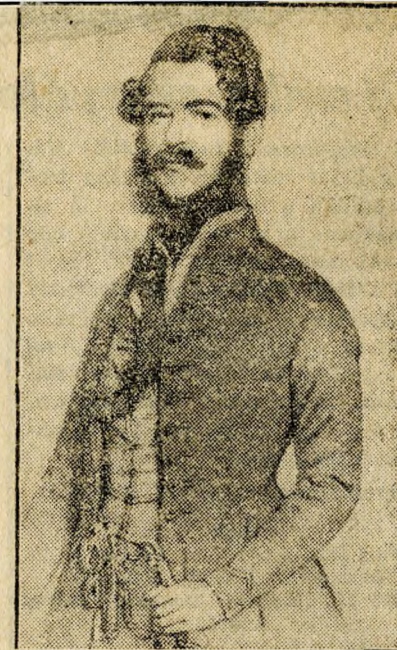
Egyetlen fia, Attila, atyjának talán minden tehetségét örökölte, de a fátum őt is úgy üldözte, mint az atyját. Párizsban született s már belepillantott a nagyvilágba, mikor Magyarországra hazakerült. Szerencsétlenségére nem állott mellette az apa akkor, ami-

kor arra a serdülő fiúnak legnagyobb szüksége lett volna. Állást, hatalmi pozíciót tekintve, szinte azt lehet mondani, hogy nem lett belőle semmi és nagy kvalitásokkal kellett birnia, hogy elkerülje azt a még ennél is szomorúbb véget, amikor azt mondják valakiről, hogy nem lett belőle senki... Örökölte egy nagy név minden terhét, e névnek minden előnye nélkül. Eszébe

esetett, hogy valami nyugodt pályát keressen: vele szemben, az atya miatt, roppant várakozást ta-

Szemere Attila

Szemere Bertalan

nusított a közvélemény. Attila érezte ezt, megpróbált mindent, írt, dolgozott, lapot alapított, beszaladgálta a világot ötleteivel, melyek nem voltak rosszak, s amelyeket bizonyára zseniálisoknak is tartott volna a világ, ha Attila egy dúsgazdag finansziós lett volna. Ebben az esetben mindenki ráerőszakolta volna a maga nagy vagy kicsiny tőkéjét, hogy vele együtt nyerhessen. Így azonban, pénz nélkül hiába járta be Attila a kontinenseket, sohase tudta ötleteihez a megvalósítás

anyagi eszközeit megszerezni. Élte nagyobbik felét leélte anélkül, hogy családját kivéve, bárki is igazán jó lett volna hozzá.

Csak 1896-ban mosolygott rá a szerencse, egy kis időre. Bánffy Dezső

báró felkarolta Szemere Attilát s Miskolc városa megemberelve magát, a képviselőházba küldte Szemere Bertalan fiát. A következő választáson azonban már megint leszorult a közpályáról Szemere Attila, s néhány év múlva véget ért zaklatott élete.

Persze, ez a nyughatatlan ember még holta után sem tud úgy pihenni, mint a közönséges emberek: húsz év után íme, fölkel a sírból és elment a nagy kóborló — haza. Remélhetőleg megpihen most már örökre, mert ott van végre mellette az, aki neki a sikerek kivívásához egyedül hiányzott: a bölcs, a mérséklő, óvó és előre figyelmeztető; egy élet sok szenvedése árán lehiggadt, szerető apa.